

"Kazanie" na Wniebowzięcie

Ryszard Paluch

Znowu święto. Więc trzeba się odpowiednio przygotować. Zrobić duże zakupy - coś na grilla i do piwka.

Sieci handlowe staną na wysokości zadania i wydłużą godziny otwarcia, bo przecież Polak musi zrobić odpowiednio za-duże zakupy, które przez kolejne dwa dni będzie trawił i trawił tak, że reszta zasili odpady bio.

Dwa razy pod rząd trzeba będzie iść do kościoła: w sobotę, najlepiej rano, bo nie za gorąco, no i żeby móc gdzieś wyjechać - przecież coś nam się w końcu od tego życia należy. No i trzeba wrócić na "wieczorną" w niedzielę, najlepiej do katedry, bo tam odprawiają najpóźniej. Co niektórzy przyjdą z kwiatami (ziołami?), bo to chyba Matki Bożej Zielnej - choć ten atrybut to już domena starszych ciotek i babć. W kościele - ci uważniej słuchający - przypomną sobie, że Maryja z duszą i ciałem została wzięta do nieba. Bardziej zaawansowani będą wieść przy

kawie spór czy Matka Boża umarła, czy też zasnęła... Wspomnimy Cud nad Wisłą i Naczelnego Wodza - w końcu to i jego zasługa, że mamy dwa dni wolne. Wieczorem będziemy oglądać telewizyjne wiadomości, gdzie zobaczymy jak nowy prezydent odbiera defiladę wojskową i kolejny raz - od Pana Piotra lub Krzysztofa - usłyszymy o wielkich powrotach rodaków z długiego weekendu, o smutnej statystyce wypadków i o tym, jak wielu z nas policja przyłapała na podwójnym gazie, pomimo że "tyle się o tym mówi". Nazajutrz trzeba będzie iść do roboty.

Tymczasem, to od nas zależy, czy ta jedna z piękniejszych uroczystości w całym roku liturgicznym oraz treści, jakie ze sobą niesie, doczekają się więcej uwagi aniżeli koncentracja na pilocie, telewizorze i programie TV. Prawda o wniebowzięciu NMP sięga starożytności chrześcijańskiej, natomiast jej uroczyste ogłoszenie przez Piusa XII w postaci dogmatu, w roku jubileuszowym 1950 r., było ukoronowaniem wiary, którą żyły pokolenia chrześcijan. Warto podkreślić, że w zakończeniu konstytucji apostolskiej "Munificentissimus Deus", proklamującej dogmat o Wniebowzięciu, oprócz samej jego definicji, znajdujemy uzasadnienie (cz. III), w którym ojciec święty w kilku zdaniach wskazuje oczekiwania, jakie wiąże z ogłoszoną prawdą - że oprócz oddania Bogu chwały "przyczyni się ku pożytkowi ludzkiej społeczności". Jaki zatem cel kryje się w podawanej wiernym prawdzie, do przyjęcia której są zobowiązani?

1. Być podobnym do Jezusa. "Można bowiem mieć nadzieję, że wszyscy wierni zostaną pobudzeni do gorętszego nabożeństwa ku czci Niebieskiej Matki [...]". Istota prawdziwego nabożeństwa do Maryi - jak podkreśla św. Ludwik Maria Grignon de Montfort - ma pogłębić moją więź, przyjaźń z Jej Synem, aby stać się do Niego podobnym: "A ponieważ ze wszystkich ludzi najbardziej podobna do Jezusa jest Najświętsza Maryja Panna, stąd wynika, że spośród wszystkich innych nabożeństw, nabożeństwo do Najświętszej Maryi Panny najbardziej jednoczy z Panem Jezusem duszę naszą i sprawia, że staje się Jemu najbardziej podobna" (*Traktat o prawdziwym nabożeństwie do Najświętszej Maryi Panny*, cz. IV, wprowadzenie). Stawać się "podobnym" i wszystko "oddać" Maryi, nie zostawiając czegoś na boku - to słowa klucze dla św. Ludwika i kontrpunkt na mój wieczorny

rachunek [sumienia](#): Kogo naśladowuję w swoim życiu? Kto jest dla mnie wzorem? Czego bym nie oddał, nawet Panu Bogu?

2. Być świadomym swojej więzi z Kościołem. "[...] że wszyscy, którzy chlubią się imieniem chrześcijan, rozbudzą w sobie pragnienie uczestnictwa w jedności Mistycznego Ciała Jezusa Chrystusa i powiększania miłości ku Tej, która do wszystkich członków tego dostojnego Ciała po macierzyńsku się odnosi". Syn zawierzył świętej Matce swoich grzesznych uczniów - w ich szeregu jest również miejsce dla mnie. Ona uczy mnie jak kochać Kościół, nawet ten o którym słyszę w telewizji - słaby, poraniony, grzeszny ale za to święty, bo Chrystus przelał za niego, czyli za nas, swoją Krew. Przepis jest stosunkowo prosty - trwać razem: w tym czego uczy mnie Kościół; we wspólnocie, którą jest i którą buduje Kościół; na Eucharystii, która jest sercem Kościoła i w modlitwie, bez której moja więź z Kościołem obumiera (por. Dz 2,42).

3. Pełnić wolę Boga. "Należy się również spodziewać, że ci, którzy rozważają chwalebny przykład Maryi, będą się przekonywali coraz więcej, ile jest warte życie ludzkie, jeśli w całości jest poświęcone wypełnianiu woli Ojca Niebieskiego i trosce o dobro innych". Gonią mnie terminy, różne zobowiązania, kolejne kursy, szkolenia, wyjazdy, meetingi, eventy - jedno ważniejsze od drugiego. Czasem to tempo jest niezależne ode mnie, jest mi po prostu narzucone. W tle słyszę Psalmistę: "Panie, moje serce się nie pyszni i oczy moje nie są wyniosłe. Nie gonię za tym, co wielkie, albo co przerasta moje siły... (Ps 131,1). Z drugiej strony chcę się rozwijać, zdobywać, osiągać, zaliczać i... tylko czasu mi brakuje i nie dają spokoju pytania typu: Czy to wszystko jest mi naprawdę potrzebne? Czy to wszystko jest takie ważne? Czy nie tracę czegoś ważniejszego: dzieciństwa moich dzieci, dla których nie mam czasu albo relacji z żoną, z którą tak dawno już nie rozmawiałem? Zapewne Maryja wraz z Józefem snuła różne plany na przyszłość. W jednym momencie musiała wiele przeformułować; aby zyskać wszystko, musiała wiele stracić: "Oto Ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według twego słowa" (Łk 1,38).

4. Żyć świadomością, że ten świat to nie wszystko. "A gdy zepsucie obyczajów grozi zagładą blasków cnoty i zgubą wielu istnieniom ludzkim, niechaj w ten okazały sposób oczom wszystkich jawi się w pełnym świetle, jak

wzniosły jest kres przeznaczenia naszej duszy i ciała". Mieć właściwą perspektywę, że każdy dzień mojego ziemskiego życia zbliża mnie do śmierci (por. László Boros) i że generalnie na drugą stronę nic ze sobą nie zabierę, ale za to dużo dobrego mogę zostawić. Gdzie skarb tam i serce twoje (por. Mt 6,21). Serce Maryi zawsze było przy Jezusie - A gdzie jest moje serce? Gdzie są moje skarby? Do czego przyłgnęło moje serce? O czym pamiętam, co zaprzęta moją uwagę w ciągu całego dnia? "Słodyczą, Jezu, tyś bez miary / Dla serca, które Cię pamięta, / Lecz nad miód i nas wszystkie dary / Słodsza obecność Twoja święta". Co jest moją prawdziwą słodyczą, czy nie zadowolam się jakimiś cukierkami? Pytam przywołując średniowieczny hymn *Jesu, dulcis memoria*, którego autorstwo jest przypisywane św. Bernardowi z Clairvaux, nota bene, wielkiemu czcicielowi Maryi. Cóż z tego, że cały świat posiadam a serce zatracę (por. Łk 9,25)?

5. Pamiętać o swoim ostatecznym celu - zmartwychwstaniu. "Oby wreszcie [wiarą](#) w cielesne Wniebowzięcie Maryi, uczyniła mocniejszą i żywszą wiarę w nasze zmartwychwstanie". Kiedyś stanę na godach Baranka, takim jakim mnie stworzył i choć mego ciała już nie będą trapić różne przypadłości, to nadal będę sobą: ze swoją historią życia, z moim powołaniem, z moją żoną, dziećmi, przyjaciółmi. To będzie moje "Wykonało się!" (por. J 19,30). "Radością, Jezu, bądź nam trwałą, / Ty, co masz wieńcem być nagrody, / Bądź nieśmiertelną naszą chwałą / Tam, gdzie wieczyste święcisz gody!" (*Jesu, dulcis memoria*). Koniec, który stanie się początkiem, i trwać będzie... bez końca. Tak, to dobry temat na kawę w świąteczne popołudnie.

źródło: deon.pl